

Минаха няколко дни - няколко обезпокоителни дни за познатите ни герои в Уест Порт.

Не се беше случило нищо ново след двата смущаващи казуса от West Port Hall, но именно това правеше нещата още по-обезпокояващи Липсата на напредък по откриването на тримата изчезнали превръщаше и дните, и нощите на някои от техните близки в пълен кошмар, а дори и някои не толкова приближени до тях се чувстваха потиснати от мисълта, че градът се сблъскваше с подобни необясними неща.

Сред вторите бе и доктор Алиса Ланкастър, която, макар и да познаваше някои като Джени и Одри просто като техен училищен лекар в гимназията ``Стенли Харисън``, загрижеността по благото на тях двете и на останалите в тяхната ситуация бе значително завишена. Съчувствието спрямо техните роднини също бе неизменен спътник на Алиса, като с един от тези роднини тя не можеше да отрече, че си бе станала по-близка в изминалите няколко дни.

Самия той - Джоел Ейбрамс, ненадейно се появи в нейния кабинет в сутринта на един най-обикновен на вид пореден ден, в който нито те, нито някой от другите около тях предполагаше колко неща щяха да се променят.

Мъжът потропа на вратата и след като чу поощрителното `Влез` от другата страна, натисна дръжката и надникна вътре с лека усмивка.

- Удобно ли е? - попита той, на което Алиса мигом отвърна с ведро възклицание:
- Джоел! Здравей! Каква неочаквана изненада от твоя страна! Да, разбира се, удобно е, влизай.

Той кимна и пристъпи навътре, в кабинета. Не беше идвал тук откакто неотдавна това място бе ремонтирано и основният лекар в него бе старата му позната, затова се огледа с интерес. Междувременно Алиса го попита:

- Какво те води насам?
- Реших днес да доведа Брейди на училище и... тъй и тъй се озовах тук, та реших да намина да те видя - отвърна мъжът като се загледа в дамата.

Тя му се усмихна благо, сетне отиде към него и положи ръцете си на рамената му, а изражението на лицето ѝ се измени в по-натъжено.

- Все още няма никакво развитие по случаите с изчезналите, нали?
- Не - отговори тихо Джоел, с въздишка. - Но издирването не спира. И в него вече участват не само властите. Прави ми впечатление, че Брейди е много вгълбен в някои свои идеи, които не споделя с никого.

- Той е умно момче. Току-виж разкрил нещо повече преди полицията.
- Не бих се изненадал - отбеляза с лека усмивка Джоел, който в момента не знаеше дали да си мисли за това колко е горд от сина си или за това колко сложен бе случая, пред който всички бяха изправени. Така или иначе след миг поклати главата си и насочи разговора в съвсем друга тема: - Но знаеш ли, всъщност не дойдох тук, за да говорим за тези потискащи събития - не че е възможно те някога да излязат трайно от съзнанията ни, поне докато изчезналите не бъдат открити. Истината, Алиса, е, че... изпитвам нуждата

поне за малко да се откъсна от тягостните размисли. А в изминалите дни, когато пожелае да се разнообрази, някак естествено започвам да се сещам за... теб.

Дамата се развълнува. Примига неколкократно и се подсмихна леко.

- Радвам се, че пораждам такива усещания у теб.

- Именно затова се чудех дали... не искаш довечера да излезем някъде? - Джоел, който изведнъж реши да е директен, в следствие реши също така да допълни: - Имам предвид... да си направим приятна разходка из града. А може и да поседнем някъде да хапнем нещо.

- Тоест... да излезем на среща? - бе не по-малко директна Алиса, като се ухили дори още повече.

Джоел си пое дълбоко въздух и кимна.

- Да. И така може да го наречем.

Той и тя се гледаха вгълбено един в друг, а копнежа и у двамата им изглеждаше сходен. Затова не бе изненадващо, че следващите думи на Алиса поднесоха положителен отговор към мъжа:

- И за мен ще е добре да се откъсна за малко от работата и... тягостните мисли за случващото се. Нека да излезем. Смяната ми свършва в седем. Ела да ме вземеш. Нейният отклик накара Джоел да грейне. Той се усмихна и кимна.

Междувременно на тези техни трепети на зрели хора, които несъмнено не бяха безразлични един на друг, горе, на един от другите етажи от гимназията, вече споменатия син на мъжа - Брейди - вървеше някак трепетно по единия от коридорите. Погледът му проблесваше по особен начин, а когато същите тези очи съзряха онези на задаващия се от другата страна на същия този коридор негови добър приятели Дайами, младежът дори се усмихна.

- Дайами! - извика той, отиде до него и го придърпа леко встрани. - Мисля, че... че разбрах нещо!

Младият индианец го изгледа въпросително, но и с вълнение.

- Брейди... ти... ти дойде на училище!

- Да, съжалявам че предните дни ме нямаше, но... просто не можех да спра да мисля за случилото се с Джени, Одри и Джак... и онова с Матео и Тайен! Просто се затворих вкъщи за няколко дена и... правих свои си проучвания. Най-вече такива, обвързани със залата - и с мястото, на което е построена. Наложих ми се няколко пъти до отскока и до централната библиотека, но накрая... проучването ми все пак доведе до някъде! Мисля, че най-накрая имам някаква следа! - тук младежът се огледа колебливо. - Кейлъб тук ли е? Искам и на него да му споделя напредъка си, а после може да викнем и Ферди. Реакцията на Дайами разкри, че той беше някак разтревожен.

- Всъщност... и Кейлъб не е идвал на училище от няколко дни. Но той, за разлика от теб, не ми отговаря и на съобщенията. Вчера започнах да се притеснявам и затова отидох до къщата му - но дори не можах да вляза в двора, защото никой не ми отвори предната порта. Чудих се дали да не дойда във вашия имот и да влезем в този на имението Джейвика през онзи наш си проход през оградата, но реших да не ви притеснявам и вас без да съм сигурен какво точно се случва.

- О, не... - запримига Брейди. - Толкова бях унесен в случая с изчезванията, че дори

не съм се усетил, че също не съм чувал и дума Кейлъб след онзи неприятен комик-кон. А ми е съсед! Дали не му се е случило нещо и на него?

- Не знам, но още вчера вечерта се обадох на чичо Джейкъб и леля Вивика - а те казаха, че ще си дойдат в Уест Порт възможно най-бързо, за да проверят какво става. Още по-обезпокояващото е, че когато се опитаха да се свържат с Трой и Селесте, и те самите не отговаряха.

- Ужас! - извика Брейди, усещайки, че през тялото му премина хладна мисъл. - Смяташ ли, че е възможно... и те да се изчезнали като останалите?

- Не ми се иска да си представям тази вероятност, но... уви, всичко е възможно - преглътна с тежест Дайами. - Но ти каза, че имаш някаква следа, нали? Защо още сега не отидем при Ферди и не се занимаем със случая!

Без дори да отговаря с думи, Брейди само кимна и това бе достатъчно за двете момчета, за да изберат да напуснат училището възможно най-бързо - но не за да избягат от час, както бе типично за доста младежи на тяхната възраст, а за да се занимаят с нещо, което считаха за жизнено важно.

В устрема си те така и не забелязаха, че недалеч от главния вход на гимназията тъкмо по това време преминаваха две момичета, които в изминалите дни също се чувстваха доста зле заради последното паранормално изчезване от West Port Hall, най-вече защото едната от жертвите този път се бе оказала тяхната най-добра приятелка - това бяха Савана и Ванеса. Вървейки по алеята с дърветата, отвеждаща точно към главния вход, те видяха Брейди и Дайами, които се качваха в колата на младия индианец, и това нямаше как да не ги развълнува.

- О... Брейди се е върнал на училище... и сега пак си тръгва? - изрече изненадана Ванеса.

Савана присви очи.

- Тук има нещо странно - каза тя. - Може би трябва да ги последваме.

- Да ги... последваме? - ококори се Ванеса.

Нейната приятелка погледна към нея.

- Казах ти вече как се чувствам спрямо Брейди в последните дни. А да го видя да се отдалечава от мен... от нас толкова скоро след като отношенията ни поеха в друг път... ме побърква. *Трябва* да говоря с него. Но не си длъжна да идваш с мен. Ще си отида с моята кола.

- Не, не... ще дойда... - побърза да отговори Ванеса, която, примигвайки, се загледа трепетно в другото момче - Дайами - за когото приятелката ѝ дори не предполагаше, че бе започнал да се превръща в нещо по-специално за нея.

Всъщност и самата Ванеса в изминалите дни постепенно бе започнала да осъзнава, че красивият индианец не ѝ бе никак безразличен. Затова сега мисълта тя и Савана да последват него и Брейди ѝ се услади - и тя се съгласи.

Двете отидоха към колата на русото момиче и тръгнаха с нея право след тази на Дайами.

Не съвсем благоприятни бяха условията в преследването на други наши познати герои - които преследваха свободата.

Георги и Аврил, които въпреки буквално смразяващата обстановка около себе си запазваха излъчването си на силни и респектиращи родоначалници, понастоящем водиха своя внук Трой и съпругата му Селесте из негостоприемните студове на Антарктида. И това не беше първият ден на четирима им на този поход - още щом бяха сформирали някакъв план и се бяха запасили с провизии, героите Годхънт бяха тръгнали на път. Целта, която си бяха определили, се явяваше място, което по-възрастните съпрузи вече бяха посещавали един път, затова сега искаха да го представят на по-младите.

Бяха най-светлите часове от деня, когато, пристъпващите с бавни крачки премръзнали Аврил и Георги изведнъж се спряха на едно място и се загледаха... нагоре. Селесте и Трой сториха същото.

Пред тях имаше възвишение - не много високо, вероятно можеха да го изкачат само за няколко минути въпреки гъстите снегове. На неговия своеобразен връх обаче се намираше онова, което смути внука на родоначалниците и жена му, но по някаква причина не смути самите Георги и Аврил.

Фигура. Висока, качулата тъмна фигура - в пълен контраст със светлия ден и с цялата тази белота наоколо.

- Това... това ли е... - прошепна Селесте, ококорена, поглеждайки към своите Свекъри.

Георги, също като съпругата си стиснал зъби и присвил вежди, отговори пръв:

- Да. Така изглежда Клод. Но бъдете спокойни, защото това *не е* самият той.

- По време на проучването си напоследък установихме, че той, с неговия въпреки всичко развит през вековете ум, бе намерил начин да прокара някаква специфична заблуждаваща магия дори на това място, на което магия иначе няма. Така бе създал няколко свои, да ги наречем 'холограми', които да надзирават различни краища от този нестандартен затвор - в случай, че стане някакво пропукване в невидимата защитна стена.

- Не сме сигурни защо ги оставил тук... но бъдете спокойни - те са безобидни. Създадени са единствено като надзиратели, но нямат плът.

- Дали този ще даде някакъв сигнал на Клод, че сме тук? - почуди се Трой.

- Клод знае, че ние с Аврил също обикаляме различните краища на свръхестествения затвор, за да проучваме стената, също като него. Затова никога досега не ни е спирал, напротив - един евентуален наш пробив можеше да бъде и пробив за него и да му помогне да излезе от тук дори по-бързо от планираното. Към днешна дата не можем да сме сигурни защо той изобщо е оставил тези свои виртуални двойници активни - и дали въобще може да осъществи същата връзка с тях там, отвън.

- При всяко положение сме дошли тук, за да ви представим този край на защитната стена... и нищо няма да ни спре - зарече се уверена Аврил, загледа се отново към върха и тръгна уверено натам.

Съпругът ѝ пое по тази финална отсечка с нея, а Трой и Селесте ги последваха. Както често се случваше преди човек да достигне до своя крайна цел след дълъг брод, изминаването на това последно кратко разстояние дойде доста изтощаващо, в случая може би защото наклонът бе доста голям. Ала веднъж щом се озоваха там, на върха, четиримата

изпитаха облекчение - не само защото бяха постигнали целта си, а и защото гледката, която се изписа пред тях, бе внушителна.

Не че и по пътя си от импровизираното убежище до тук не бяха попадали на ефирни пейзажи, но този... той безспорно бе най-завладяващият. Снегове и ледовете на Антарктида, възвишенията, котловините... бреговете... Всичко бе изписано по тъй прекрасен начин пред погледите на героите, също както се изписваше и океанската шир в далечината, оформяща необятността на хоризонта.

Из тази околност имаше и повече живот - множество пингвини и тюлени можеха да бъдат забелязани не само по бреговете. Птици прелитаха над океана.

Толкова близо... но толкова далеч.

Трой, който в своето удивление от пейзажа пръв си позволи да пристъпи към другия ръб на възвишението, ненадейно установи, че от една точка натам крачките му просто не го водиха наникъде - той изпитваше усещането от същинското 'вървене', но по същото това време ходилата му тъпчеха само на едно единствено място.

Това беше ефектът на защитната стена. Невидима, но безкомпромисна.

Озадачен, Трой погледна към съпругата си и към своите баба и дядо. Сетне намръщеният му поглед се измести към ликът на нереалния Клод, който просто си гледаше мълчаливо към тях четиримата с полупритворени очи и тънка усмивка.

- Това е значи? Оттам насетне... няма как да продължим? - попита младият мъж.

- Поне ние не сме открили начин да го сторим - изрече с въздишка Аврил и бавно отиде да положи ръка на рамото на внука си. - Но сега вече и вие сте тук. Четирима ума мислят по-добре от двама.

Трой й се усмихна леко, признателно, но побърза да каже:

- Какъв ли е шанса млади и далеч не толкова опитни умове като нашите със Селесте имат какъвто и да е шанс да надминат тези на... Георги и Аврил Годхънт? - погледна към съпругата си и допълни с някак по-закачлива усмивка - Нищо лично, любима.

Тя също се подсмихна и отиде до него.

- Той е прав. Не смятаме, че ние с него сме по-добри от вас с нещо. Та ние сме наивниците, които с лекота се вързаха на плана на Клод!

- Ние също - припомни им Георги и застана до своята съпруга. - И нещо все още ни кара да сме сигурни, че вярата ни, че поемаме по правилния път, влизайки в онова езеро... беше правилната. Също като вашата вяра по пътя на издирването на саркофазите. Просто трябва да...

Изведнъж гласът му секна, също както дъхът. Георги изцъкли широко своят поглед, като по този начин подтикна и своите близки да сторят същото - право по посоката, в който сега гледаше той.

Само на няколко метра разстояние от всички тях имаше едно голямо петнисто животно, за което нито един от четиримата разполагащи с богати познания Годхънт нямаше съмнение какво представляваше. Което правеше срещата им с него тревожна - а дори още по-тревожна тя стана когато ненадейно отстрани се появи... и второ такова създание.

- Тюлени... - прошепна Селесте с трепет.

- Леопардови тюлени... - допълни съпруга й. - Едни от най-опасните!

- Какво правят толкова навътре в пустошта!? И толкова нависоко!

Нито тя, нито някой от спътниците ѝ имаше време да размишлява над тези въпроси. Още в следващите секунди двата очевидно доста зрели тюлена, всеки от които значително по едър от нормалния човек, отвориха хищно усти, издадоха силни звуци и заплашително се приближиха към двете жени и двамата мъже.

Аврил за малко да бъде захапана за крака от острите зъби на единия - обаче успя навреме да отскочи настрани. Междувременно другият очевидно си хареса Трой за плячка и затова се засили към него, а младежът, макар и да се опита да избяга, отстъпвайки назад, не успя да го направи заради стената, която го оставяше на едно и също място - така изведнъж мъжът се оказа приклепен от тюлена, намиращ се на по-малко от метър от него...

В следващите секунди, в които всичко се разви страшно бързо, силно разтревожената за своя съпруг Селесте понечи да отскочи към него, но точно по това време другият тюлен така замахна с опашката си към нея, че я спъна. Докато тя се изправяше, Георги и Аврил решиха да се заемат с убийственото животно като впрегнаха задружните си сили и с всичка сила го избутаха настрани - така, че то премина през нереалният и все така стоящ на едно място образ на Клод и после се претъркули чак до ръба на възвишението.

Тъкмо тогава Трой, неспособен да побегне нанякъде без да бъде поне малко ранен от другия тюлен, реши да предприеме радикално и доста рисковано действие - точно когато съществото отскочи към него, за да го захапе, мъжът също отскочи напред и като направи едно рязко завъртане се стовари право върху туловището на кръвожадното животно. Въпреки, че тялото на тюлена бе хлъзгаво, героят успя да се захване за него, но още преди да е предприел каквото и да е действие спрямо разгромяването на врага, Трой се усети повлечен напред заедно със заслепеното в яростта си животно - което, в това свое заслепление неусетно се заби в другото при ръба и така не само избута него надолу, ами и самото то полетя с него.

- Трой! Не! - изкрещя обезумялата Селесте и понечи да отскочи натам, но защитната стена не ѝ позволи да продължи много напред.

За радост нейният съпруг даде индикация, че е добре като бързо се надигна от ръба на скалата, за който бе съумял да се хване в последния момент преди да полети надолу с тюлените. И тъкмо този бе мига, когато наред ликуването си за него неговите близки осъзнаха нещо, за което той, разбираемо, все още не бе имал времето да помисли...

- Трой... скъпи... - прошепна ококорена Селесте, загледала към него. - Ти... ти си от другата страна!

Мъжът, изправяйки се и изтръсквайки снега по себе си, започна да примигва и да се оглежда на всички страни. Накрая, с цялото си удивление се загледа в близките си и дори докара широка усмивка на лицето си като извика:

- Аз... аз наистина преминах през стената! *Някак* преминах през нея! Но как е Възможно!? Буквално преди секунди се опитвах, но не успях!

- Тюленът... - прошепна тогава Аврил и се загледа със своя съпруг. - На него това място му е естествения хабитат...

- За него тази зона не е затвор... - изрече не по-малко изумения от осезанието

Георги. - А в статута си на такова създание той явно може да пренася дори и затворниците вътре навън! И той, и другите създания, за които Антарктида е просто... дом!

- Значи това е бил изходът! - извика Трой. - Изходът, който дори... Клод... с всичките си познания така и не успял да открие!

Изричайки името на общия им враг, мъжът погледна към нереалният му образ, който си стоеше все така встрани, мълчалив и подсмихнат, без да дава каквито и да е индикации нещо да се е променило. Но героите не можеха да бъдат сигурни *дали нещо не се беше променило*.

- Той дали някак ще предаде на истинския Клод за нашето неочаквано разкритие? - почуди се с хладен трепет Селесте - и трепетът не беше хладен заради атмосферните условия наоколо.

- Не знам - изрече тихо Георги, гледайки с втренчен, присвит поглед към подобие то на холограма. После бързо извърна погледа си към своя внук. - Но при всяко положение нямаме никакво време за губене. Трой, отиди възможно най-бързо да намериш някаква помощ! Ако откриеш и други хора в района - още по-добре, помоли ги да те заведат в по-топлите страни, а оттам се върни в Уест Порт и възспри Клод преди да е завършил плана си!

- Но аз... не мога просто ей така да ви оставя тук! - извика другият мъж.

- Нас не ми мисли, миличък! - извика баба му. - Сега, когато знаем как можем да избягаме от това място, е въпрос на време и ние да си открием някое живо създание, което да ни изведе навън! Но до тогава твоят престой от другата страна е жизнено важен не само нас, а и за много други хора и не само хора - до най-мимолетната секунда!

- Моля те, любими... Тръгни и не се замисляй... - прошепна тогава Селесте и се приближи максимално до стената, чак докато тя не я възспря да продължи напред и да се докосне със съпруга си. Същото се случи и със самия него от другата страна, тъй като очевидно стената разполагаше със същата функция и отвън. - Ние... ще бъдем добре... Ще се справим и скоро ще сме отново при теб!

Тежест заседна на гърлото и на двама им докато просто се гледаха и искаха да се докоснат, но не можеха... Искаха да останат заедно ала не беше редно...

Но за двама тъй силно привързани един към друг влюбени бе достатъчно дори и само да се спогледат с цялата си обич, за да почувстват допира на другия... Бе нужно дори и само да се сетят за него, за да бъдат наистина заедно.

Затова Трой реши да поеме смело на пътя си, оставяйки колебанието зад себе си. Той кимна, сетне сложи ръка на сърцето си, за да даде знак на Селесте, че това сърце туптеше за нея, после погледна с обич и към баба си и дядо си и... се извърна на другата страна. Тръгна забързано, но и внимателно надолу по склона, отвеждащ към бреговете, решен да използва по правилния начин всеки един миг от своята завърнала се свобода...